

Sygn. akt V CSK 173/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa W. S.

przeciwko Gminie J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące
siedemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka – W. S. domagała się zasądzenia od Gminy Miasta J. kwoty 60.114,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami jako różnicy pomiędzy dotacjami wypłaconymi jej jako podmiotowi prowadzącemu przedszkole niepubliczne a wysokością dotacji należnych na podstawie art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jedn. tekst. Dz. U. z 2017 r., poz. 2198 ze zm. - dalej „u.s.o.”) za lata 2006-2007.

Wyrokiem z dnia 13 września 2017 r. Sąd Rejonowy w J. uwzględnił powództwo, a wskutek apelacji pozwanej wyrokiem z dnia 21 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w J. zmienił zaskarżony wyrok tylko o tyle, że datę początkową

wymagalności odsetek od każdego ze składających się na należność główną roszczeń określił na dzień 8 lipca 2013 r., oddalając dalej idące powództwo, jak również apelację pozwanej.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, pozwana wskazała, że skarga jest „oczywiście uzasadniona, gdyż zachodzi nieważność postępowania, jak również istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”.

W uzasadnieniu stwierdziła zaś, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia „występowanie w przedmiotowej sprawie istotnego zagadnienia prawnego, co do dopuszczalności drogi sądowej skutkującej nieważnością postępowania, a także istnieje potrzeba wykładni nowej regulacji prawnej, co do której istnieją poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów”.

Pozwana zwróciła też uwagę, że ustawą z dnia 23 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty z dniem 1 stycznia 2017 r. dodano do art. 90 ustęp 11, stanowiący, iż przyznanie dotacji, o których mowa w art. 90 ust. 1a-8, stanowi czynność z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Jej zdaniem, mimo jednoznacznego określenia administracyjno-prawnego charakteru świadczenia z zakresu administracji publicznej w odniesieniu do dotacji otrzymywanej przez szkoły i przedszkola niepubliczne sądy powszechne, kierując się dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, nadal uznają swoją kognicję w odniesieniu do ustalenia wysokości dotacji i na tej podstawie zasądzają na rzecz prowadzących szkoły i przedszkola niepubliczne kwoty dotacji obliczone według przyjętych przez sądy kryteriów. Skarżąca przywołała także przykłady rozbieżnych rozstrzygnięć sądów powszechnych, dotyczących dostrzeżonej przez nią wątpliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących

dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednak zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skarżąca nie wykazała żadnej z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przeoczyła, że dostrzeżona przez nią kwestia (wątpliwość) prawna została już wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W odniesieniu do okresu, którego dotyczy dochodzone przez powódkę roszczenie, w orzecznictwie tym zgodnie przyjmuje się, iż w postępowaniu cywilnym może być dochodzone roszczenie o wypłacenie dotacji należnej na podstawie przepisów ustawy oświatowej, o ile powód zarzuca, że zobowiązany do tego podmiot niewłaściwie ustalił jej wysokość i zaniechał jej wypłacenia, czy też wypłacił ją w zaniżonej wysokości (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 stycznia 2007 r., IV CSK 312/06, nie publ.; z dnia 4 września 2008 r., IV CSK 204/08, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2013 r., IV CSK 696/12, nie publ.; z dnia 22 maja 2014 r., IV CSK 531/13, nie publ.). Stanowisko to zostało podtrzymane - w odniesieniu do dotacji należnych za okres przed dniem 1 stycznia 2017 r. - także po nowelizacji ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, dokonanej ustawą z dnia 24 czerwca 2016 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1010), mocą której z dniem 1 stycznia 2017 r. dodano art. 90 ust. 11, przesądzający, że przyznanie dotacji, o których mowa w art. 90 ust. 1a-8 ustawy oświatowej, stanowi czynność z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z 30 sierpnia

2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (obecnie tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1369), a zatem podlega kontroli sądów administracyjnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2017 r., IV CSK 212/16, nie publ. i z dnia 14 lipca 2017 r., II CSK 773/16, niepubl. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2018 r., IV CSK 61/18, nie publ. oraz z dnia 30 sierpnia 2018 r., V CSK 135/18, nie publ.).

Oznacza to, że dostrzegane przez skarżącą zagadnienie prawne (wątpliwość co do wykładni przepisów) nie może być uznane za istotne - wymagające dodatkowej wypowiedzi Sądu Najwyższego - oraz że droga sądowa była w niniejszej sprawie dopuszczalna i nie zachodzi nieważność postępowania ani oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw